

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **W. s.r.o.**, so sídlom v M., zastúpeným JUDr. J. G., advokátom v K., proti odporcovi **JUDr. J. P.**, súdnemu exekútorovi v B., o **24 234 Sk (804,42 €) s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 17 C 82/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2008 pod sp. zn. 15Co165/2008, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **z r u š u j e** rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 15. októbra 2008 sp. zn. 15 Co 165/2008 a vec mu vracia na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal, aby súd uložil odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 24 234 Sk s príslušenstvom, ktorá predstavuje bezdôvodné obohatenie odporcu na úkor navrhovateľa (§ 451 Občianskeho zákonníka). Uplatnený nárok skutkovo vymedzil tým, že na základe právoplatného a vykonateľného platobného rozkazu podal oprávnený (B. – T. s.r.o. Š.) návrh na vykonanie exekúcie. Upovedomenie o začatí exekúcie bolo vydané 27.12.2005 a doručené 4.1.2006. Na upovedomenie reagoval oznámením z 18.1.2006, že dobrovoľne zaplatil trovy konania, trovy právneho zastúpenia v súdnom a exekučnom konaní, keď vymáhaná istina (169 845,30 Sk) bola na účet oprávneného zaplatená 25.12.2005 t.j. pred vydaním upovedomenia. Napriek uvedeným skutočnostiam odporca – exekútor 26.1.2006 vydal exekučný príkaz na vykonanie exekúcie prikázaním pohľadávky z účtu v banke a to na celý nárok priznaný v exekučnom konaní, 3.2.2006 bola vykonaná exekúcia a z jeho účtu odpísaná nesprávne určená suma 55 735 Sk rovnajúca sa výške odmeny vyčíslenej exekútorom. Odporca má však nárok iba na odmenu vo výške 50 % normálnej odmeny a keďže vlastným konaním vymohol len úroky z omeškania vo výške 32 271 Sk, patrí mu len z tejto časti odmena v plnej výške. Potom výška odmeny mala byť iba 26 471,43

Sk s 19 % DPH (5 029,57 Sk), spolu 31 501 Sk a suma 24 234 Sk je bezdôvodným obohatením.

Okresný súd Bratislava II rozsudkom z 27. novembra 2007 č. k. 17 C 82/2007–47 uložil odporcovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi sumu 24 234 Sk spolu so 6 % úrokom z omeškania od 3.2.2006 do zaplatenia ako aj náhradu trov konania 20 856 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Mal preukázané, že navrhovateľ uhradil istinu (z právoplatného a vykonateľného exekučného titulu) 30.12.2005, trovy konania, trovy právneho zastúpenia a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní 18.1.2006. V tejto časti bol teda exekútor povinný čiastočne upustiť od exekúcie. Pokiaľ odporca namietal, že tak urobiť nemohol z dôvodu, že oprávnený nedal súhlas k upusteniu, poukázal na to, že v exekučnom spise sa nenachádza korešpondencia odporcu s oprávneným, ktorou by navrhol (exekútor) postup podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku a žiadal by od neho na takýto postup súhlas. Rovnako mal za splnenú i podmienku podľa ustanovenia § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, pretože navrhovateľ ako povinný uhradil istinu, trovy konania, trovy právneho zastúpenia a trovy právneho zastúpenia v exekučnom konaní, spolu vo výške 200 172 Sk 18.1.2006 t.j. pred lehotou na podanie námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie, ktorá uplynula 23.1.2006. Podľa citovaných zákonných ustanovení teda odporcovi ako exekútorovi vznikol nárok na odmenu z istiny 169 845 Sk, trov konania 8 490 Sk, trov právneho zastúpenia 14 042 Sk a trov právneho zastúpenia v exekučnom konaní 7 795 Sk vo výške 50 % t.j. 20 017 Sk. Exekútor vymohol len úroky z omeškania vo výške 32 271 Sk, z ktorej sumy mu prislúcha riadna odmena vo výške 6 454 Sk. Spolu si mal exekútor správne vyčíslieť odmenu sumou 26 471,43 Sk plus 19 % DPH t.j. 31 501 Sk a nie 55 735 Sk. Rozdiel uvedených súm predstavuje bezdôvodné obohatenie, ktoré je odporca povinný navrhovateľovi vydať. O úroku z omeškania rozhodol podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 vyhlášky č. 87/1995 Z.z. a trovách konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu rozsudkom z 15. októbra 2008 sp. zn. 15 Co 165/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že návrh zamietol a odporcovi náhradu trov prvostupňového konania nepriznal. Navrhovateľovi uložil povinnosť zaplatiť odporcovi náhradu trov odvolacieho konania 1 452 Sk do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal predovšetkým na prechodné ustanovenie vyhlášky MS SR o odmenách a náhradách súdnych exekútorov č. 288/1995 Z.z. v platnom znení a to na ustanovenie § 27a, v zmysle ktorého v exekučných konaniach začatých

do 30. apríla 2008 patrí exekútorovi odmena podľa doterajších predpisov. V danom prípade exekúcia a exekučné konanie ako také proti navrhovateľovi začalo 18.11.2005 doručením návrhu na vykonanie exekúcie oprávneným, a to poukazom na ustanovenie 36 ods. 2 Exekučného poriadku (exekučné konanie sa začne dňom, v ktorom bol exekútorovi doručený návrh na vykonanie exekúcie). Na rozdiel od súdu prvého stupňa mal za to, že odporcovi ako súdnemu exekútorovi patrí odmena vo výške 20 % zo základu a to aj zo sumy, ktorú povinný plnil 30.12.2005, t.j. z istiny vo výške 200 169 Sk v súlade s ustanovením § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, ktoré ustanovenie bolo do exekučného poriadku zavedené novelou vykonanou zákonom č. 341/2005 Z.z. účinnou od 1.9.2005 s tým, že sa aplikuje aj na exekučné konania začaté pred 1.9.2005. Uviedol, že v právnej praxi sa pred tým na predmetnú otázku vyskytovali rozdielne názory, keďže v zákone nebolo *expressis verbis* uvedené, či súdny exekútor má nárok na odmenu, ak povinný plnil po začatí exekučného konania, hoci súdny exekútor ešte nevydal upovedomenie o začatí exekúcie. Mal za to, že aj podľa predchádzajúcej právnej úpravy mal súdny exekútor nárok na odmenu vo výške 10 % zo základu na jej určenie, ak došlo k upusteniu od vykonania exekúcie, čo bolo ale možné iba za predpokladu, že povinný uhradil súdnemu exekútorovi aj trovy exekúcie. V danej veci povinný uhradil istinu, neuhradil trovy exekúcie, teda uhradil len časť vymáhanej pohľadávky a preto správne súdny exekútor ďalej príslušenstvo a časť trov vymáhal a jeho odmena je aj vo výške 20 % zo základu na jej určenie. V ustanovení § 47 ods. 3 Exekučného poriadku je riešená výška trov exekútora a to za podmienok, ak povinný uhradí pohľadávku po začatí exekučného konania skôr, ako mu uplynie lehota na podanie námietok, avšak musí ísť o uhradenie celej (nielen) čiastočnej pohľadávky. V takom prípade má exekútor nárok na náhradu trov konania vo výške ustanovenej osobitným predpisom v rovnakom rozsahu, ako v prípade upustenia od vykonania exekúcie. Osobitným predpisom je vyhláška č. 288/1995 Z.z. v platnom znení, podľa § 5 ods. 2 ktorej ak súdny exekútor upustí od vykonávania exekúcie podľa § 46 ods. 3, patrí mu odmena 50 % z odmeny vypočítanej podľa ods. 1 (odmena súdneho exekútora je 20 % zo základu na jej určenie, najmenej však 500 Sk a najviac 1000 000 Sk). O trovách prvostupňového konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., keď si ich odporca neuplatňoval a o trovách odvolacieho konania podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie navrhovateľ. Žiadal ho zmeniť a uložiť odporcovi povinnosť zaplatiť mu sumu 804,42 € (24 234 Sk) s príslušenstvom a nahradiť trovy odvolacieho konania a trovy dovolacieho konania

v uvedenej výške. Namietal nesprávne právne posúdenie veci v tom, že odvolací súd nevníma rozdiel medzi upustením od exekúcie podľa § 46 ods. 3 Exekučného poriadku a § 47 ods. 3 Exekučného poriadku, kde exekútor v prípade uhradenia pohľadávky v lehote na podanie námietok má nárok na rovnakú odmenu ako pri upustení od exekúcie. V prípade § 47 ods. 3 nemôže ísť o úhradu celej pohľadávky, tak ako ho vykladá odvolací súd, nakoľko tento prípad upravuje § 46 ods. 3 a v tomto prípade je exekútor povinný upustiť od exekúcie. Ak by bol výklad odvolacieho súdu správny malo by to za následok, že jeden skutkový stav by upravovali dve rozdielne ustanovenia jedného zákona, čo je nelogické.

Odporca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je pasívne legitimovaným v danom konaní, pretože nebolo preukázané, že základ plnenia, ktorého sa navrhovateľ voči nemu domáhal, spočíva v občianskoprávných vzťahoch. A exekučné konanie začaté 18.11.2005 bolo vykonávané podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v platnom znení t.j. vzťahovala sa naň v tom čase novela zákona č. 341/2005 Z.z., účinná od 1.9.2005, ktorou bolo doplnené ustanovenie § 46 o ods. 3. Povinný nesplnil to, čo mu ukladalo exekučné rozhodnutie. Plnil len čiastočne, avšak absentoval súhlas oprávneného s upustením od vykonania exekúcie, preto nebolo aplikované ustanovenie § 47 ods. 3 Exekučného poriadku (povinný neuhradil pohľadávku). Keďže teda povinný pohľadávku oprávneného neuhradil kompletne ani po obdržaní upovedomenia o začatí exekúcie, voči exekúcii ani trovám exekúcie námietky nepodal, a trovy exekúcie neuhradil, dôvodne znášal aj konkrétny výkon exekúcie na vymoženie zvyšku pohľadávky a trov exekúcie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 238 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie treba zrušiť.

Z ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. vyplýva, že dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou konania, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Obligatórne (§ 242 ods. 1 O.s.p.) sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p. a tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzujú len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy (z úradnej povinnosti), či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným). Dovolateľ vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdil a žiadna z týchto väd ani v dovolacom konaní nevyšla najavo.

Rovnako vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmal dovolací súd, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou konania. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

V preskúmvanej veci je konanie odvolacieho súdu postihnuté tzv. inou vadou konania majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). O vadu tejto povahy ide tiež v prípade, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia nie je dostatočne preskúmateľné.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je základnou náležitosťou každého rozhodnutia. Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa § 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len ESĽP), napr. rozsudok *Garcia RUIZ v. Španielsko* z 21.1.1999 tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESĽP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (*Georiadis c. Grécko* z 29.5.1997, *Higgins c. Francúzsko* z 19.2.1998). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu a že takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu (uznesenie z 3.7.2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení z 23.6.2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka

konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

V tejto súvislosti treba uviesť, že pri zmene rozhodnutia podľa § 220 O.s.p. odvolací súd nahrádza svojím rozhodnutím rozhodnutie súdu prvého stupňa. Jeho zmeňujúce rozhodnutie sa musí preto v odôvodnení vysporiadať so všetkými otázkami a námietkami (uvedenými v odvolaní) majúcimi podstatný vplyv na rozhodnutie vo veci. Takto odvolací súd v danej veci nepostupoval.

Odvolací súd sa totiž v odôvodnení svojho rozhodnutia nijako nevysporiadal s námietkami odporcu, týkajúcimi sa charakteru právneho vzťahu účastníkov konania, z ktorého je vyvodzovaný navrhovateľom uplatnený nárok, v rámci ktorého by odporca zodpovedal za bezdôvodné obohatenie, ktoré mal získať na úkor navrhovateľa, t.j. či ide alebo nejde o občianskoprávny vzťah (ktorou okolnosťou sa nezaoberal ani súd prvého stupňa).

Občianskoprávnymi vzťahmi sú majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony (§ 1 ods. 2 Občianskeho zákonníka). Tieto vzťahy sú upravené normami súkromného práva a sú založené na princípoch právnej rovnosti ich subjektov, práva a povinnosti, ktoré sú obsahom právnych vzťahov tejto povahy, vznikajúce na základe prejavov vôle vyplývajúcich z princípu autonómie vôle ich subjektov. Vzťahy, ktoré sú založené na nerovnom právnom postavení ich účastníkov a v ktorých orgány verejnej moci rozhodujú o právach a povinnostiach účastníkov na báze autoritatívnosti, sú verejnoprávne.

Pre vyriešenie otázky, či ten – ktorý právny vzťah je súkromnoprávny alebo verejnoprávny, je nevyhnutné predovšetkým zistiť, z ktorého právneho vzťahu sa vyvodzuje návrhom uplatnený nárok (predmet súdneho konania). Tento vzťah treba následne analyzovať a správne právne posúdiť. Za účelom zabezpečenia podkladov, nevyhnutých pre tento postup, ukladá zákon navrhovateľovi povinnosť uviesť v návrhu rozhodujúce skutočnosti (§ 79 ods. 1 O.s.p.), ktoré majú súdu umožniť, aby daný právny vzťah a z neho vyvodzovaný nárok

analyzoval a právne kvalifikoval z aspektov, významných nielen pre posúdenie rôznych otázok procesnej povahy (napr. právomoci, príslušnosti, spôsobilosti byť účastníkom konania), ale aj pre posúdenie veci samej. Navrhovateľ je povinný svoj nárok skutkovo vymedziť, nemusí ho však právne vyhodnotiť a odôvodniť. Je totiž vždy vecou súdu, aby podal jeho právnu kvalifikáciu. Ak ho ale predsa v návrhu právne vyhodnotí, súd tým nie je viazaný.

Z obsahu návrhu navrhovateľa (ako aj z jeho vyjadrení) je zrejmé, že pre uplatnenie nároku na zaplatenie spornej sumy (titulom bezdôvodného obohatenia) v súdnom konaní považoval za rozhodujúcu skutočnosť, že v exekučnom konaní (ako povinný) zaplatil súdnemu exekútorovi (odporcovi) vykonávajúcemu exekučnú činnosť odmenu vyššiu, ako mu patrila. Teda svoj nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia vyvodzoval z právneho vzťahu, ktorý vznikol medzi ním ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom vykonávajúcim exekučnú činnosť a vzťahu, ktorý sa zrejme netýkal niektorej z typických súkromných oblastí života fyzickej osoby alebo existencie právnickej osoby. Preto na posúdenie opodstatnenosti uplatneného nároku bolo v prvom rade potrebné jednoznačne ustáliť, či išlo medzi povinným (navrhovateľom) ako účastníkom exekučného konania a súdnym exekútorom (odporcom) vykonávajúcim exekučnú činnosť o vzťah vyplývajúci zo súkromného práva, alebo o verejnoprávny vzťah, pričom treba vychádzať aj z právneho postavenia súdneho exekútora definovaného Exekučným poriadkom. Následne potom posúdiť, či vzhľadom na povahu tohto vzťahu mohlo dôjsť na strane súdneho exekútora k bezdôvodnému obohateniu v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka tým, že povinný (odporca) zaplatí za výkon exekučnej činnosti odmenu, výška ktorej presahuje sumu zodpovedajúcu príslušnému právnomu predpisu a ak áno, či došlo (alebo nedošlo) k vyplateniu odmeny v rozpore s právnym predpisom. Treba zdôrazniť, ako už bolo uvedené, že navrhovateľ je povinný návrhom uplatnený nárok vymedziť iba skutkovo. Právne posúdenie zistených skutkových okolností a ich podriadenie pod určitú právnu normu je úlohou súdu. Pokiaľ súd rozhoduje o nároku na plnenie na základe skutkových okolností, so zreteľom na povahu ktorých prichádza do úvahy možnosť podriadenia návrhom uplatneného nároku pod inú hmotnoprávnu normu, než je uvedená v návrhu, musí vec posúdiť podľa zodpovedajúcej normy bez ohľadu na to, či je v návrhu uvedený (alebo správne uvedený) právny dôvod požadovaného plnenia. Preto sa treba (po závere o povahe právneho vzťahu) zaoberať aj otázkou, či nárok uplatnený navrhovateľom ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, nevyplýva zo vzťahu zodpovednosti súdneho exekútora za škodu

spôsobenú účastníkovi exekučného konania v zmysle príslušného ustanovenia Exekučného poriadku.

Dovolačí súd preto z vyššie uvedených dôvodov, keď odvolací súd zaťažil konanie tzv. inou vadou konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 243b ods. 2 O.s.p.).

V novom rozhodnutí rozhodne súd znova o trovách pôvodného konania a dovolacieho konania (§ 243d ods. 1 O.s.p.).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Martin Vladik, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská